

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Promotionsfesten.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved Promotionsfesten.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid84898/facsimile.pdf>
(tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

aldrig faae nok, før i Moderens Skjød
fuldmoden Frugt vi kan tømme!

Vaaren sit Pust mod det Gulnede sender:
Alt hvad der var vissent, det fejer hun bort?
bort med det Gamle — men, kjæreste Venner,
kun naar det er vissent og skimlet og haardt!
Vaar bringer Strenge til Lundenes Spil, —
frit vil vi flyve, og lydt vil vi sjunge!
Vaar bringer Varme — og Varme maa til,
ellers var aldrig vi unge!

Foraarets Løfter, — ja hvo kjender Grænsen
hvad kan ikke slumre bag Frugtblomstens Snee —
hvad kan ej knoppes iløn paa Regensen?
muligvis en Holberg! en Ørsted maaskee!
Højskolens Frugter, ja dem har vi seet,
men man af os det Utrolige venter;
drak vi da Skaal for vort Universitet, —
Skaal nu for Danmarks Studenter!

Ved Promotionsfesten.

5. Juni 1879.

Musiken af Niels W. Gade.

Indgangs-Kor.

Aldrig din higende Attraa Du stiller,
Menneske-Aand!

Altid mod Livets og Skabningens Kilder
bøjes din Vaand!
Skal Du end stride og lide og savne,
— granske din Tue og trænge bag Sky,
det var din Tørst, fra ved Dagenes Gry
Adam gav Dyrene Navne!

Sang.

Fiskerdrengen leger ved saltens Vesterhav;
der finder han i Sandet det vaade, blanke Rav.
»Har Brændingen Dig baaret paa sin stormende
Flugt?
»Har Solstraalen modnet din gyldengule Frugt?«
— Og Bølgen kommer skummende med stigende
Flod;
den sprøjter om hans Fod, —
men paa hans Spørgsmaal kan den ikke svare.

Ørkenpigen stirrer fra Teltets lette Dør:
»Hvor langt er I vel borte, I Blink i Nattens Slør?
»Du store, hvide Maane, hvor vandrer Du i Løn?
»Naar tømmer Du vel atter din lyse Straalebrønd?«
— Og Palmetoppen hvisker, og Kilden stemmer i
sin vante Melodi, —
men hendes Spørgsmaal kan de ej besvare.

Alpeskytten plukker en Blomst saa fin og skjær:
»Hvad hedde dine Aner, og blaaner Du kun her?«
Og Blikket farer frem over Gletscherens Hav:
»Hvem stivned disse Bølger som med en Mosestav?«
— Ned ruller da Lavinen i sit dampende Skrud;

den svarer paa hans Skud, —
men paa hans Spørgsmaal kan den ikke svare.

Kvartet.

Saa voxer tusind Spørgsmaal
som Ax af Agerjord;
mens andre er i Knoppen,
som under Havrestubben
den grønne Kløverflor.
Og dybt i Sjælens Grunde
de stærke Længsler blunde,
som lønligt under Bøg og El
de klare Kildevæld.

Recitation.

Men, vil Du have Svar, da spørg Dig først:
hvad var din Længsel? hvilken var din Tørst?
mod hvad Art Sandhed higed' Sjælens Kræfter?
Thi var det *den*, Pilatus spurgte efter
i raadløs Tvivlen — har Du *ikke* spurgt
om Tyngdeloven, men om det, der tynger!
og ej om Stjernens, men om Frelsens Veje!
og ej om Verdens underfulde Ror,
den Kraft, der holder Jorden ret i Løbet,
men om den Forsyns-Haand, der styrer Roret --
gaa med din Længsel da til *Bethlehem*,
hvor der er Rum til fler' end Østens Vise!
Thi, om Du kunde høre Græsset gro,
og skifte Lødomsord med fjerne Kloder,
Du købte Dig dog ej en Times Fred!

Men, var det ej dit *Hjertes* Savn, som spurgte,
 — saa' Du Dig om i Verdens tusind Riger,
 og raabte: Lys! da tænd kun trøstig Faklen
 ved Altrene i Videnskabens Tempel,
 hvis Ild er ikke som Promethevs-Guisten
 et *Ran* fra Himlen, men en Himlens *Gave*,
 Glimt af *hans* Lys, som raabte først: Bliv Lys!
 Ja grib kun Kjerten, tag en kyndig Fører,
 far op mod Mælkevejens Taagestjerner,
 stig ned til Tungemaal's og Slægters Vugger,
 ud i Naturens, ind i Tankens Løndom —
 vær med i Kampen mellem Aand og Aand,
 hvor end i Luften, som i Hunnerslaget,
 de længst Hensfarnes Aander kæmpe med:
 højt skal Du undres, henrykt skal Du takke!
 thi Du skal sec, at al den Kundskabs-Mønt,
 som glider daglig mellem Folkets Hænder,
 — fra Smaafolks Penning, til den Vises Guld —
 fik Præg og Lød i *Videnskabens* Digel!
 Ja, som til Farten over Land og Fjeld,
 saa til vor *Tale*, til vort *Tankesæt*,
 blev Skinne-Vejen lagt fra Gransker-Cellen;
 selv *Kunstens* underfulde Billed-Verden
 har faaet Lys og Vink fra samme Værksted.

Og, hvordan end i Jordskjælv Riger brage, —
 der er et Broderskab af mange Slægter,
 af mange Folk og mange Tungemaal,
 som skræmmes ej af Tidens Bølgeslag,
 men bygger som Korallen tyst sin Bygning,
 og vider stadig ud vor Videns Lande;

en Fredens Hær, hvis Arbejd spired' frem
 ved Nilens Bred og paa Chaldæas Sletter,
 men holdt sin Høst i Akademos' Lunde;
 en Flok af Søgende, en stille Skare,
 — skjøndt altid spydberedt paa Aandens Vidder —
 som efter Gotekamp og Folkeblanding
 fik Natte-Ly til Laans bag Klostermuren,
 til de fik egne Hjem, — af Munkesteen.
 Men da Hellener-Toget gik paa Vandring,
 og da med *Luther* Tanken kasted Kuttan,
 da Aand og Vidskab lig en Bøgeknop
 fik sprængt sit Svøb af runke Pergamenter,
 sprang ud og svulmed' i sin Friheds Foraar:
 da rejstes trindt om Lande Lærdoms-Haller, —
 i *Danmark* ved de lyse Nætters Tid!
 Ja, som fra Delphis Trefod Svaret toned',
 er end hver Videnskab en Pythia,
 en Aandens Mø, en Helligdoms-Præstinde,
 som bringer Menneskene Gudens Svar —
 fra Lyset! ej fra Delphis Taagedampe.
 Og, synes stundum Svar mod Svar at glamme,
 — sec til, om og de svare paa det samme!

Solo og Kor.

Thi hver fik eget Kald og Kaar,
sin Væv at slaa, *sin* Traad at klare,
 Sit at forstaa, Sit at erfare,
 saa langt vor Videns Grænse naa'r.
 Men søsterligt sig Kransen binder,
 thi alle blev de Tjenerinder
 i *samme* Sandheds Tempelgaard.

Theologien.

Det Ord, hun hørte bag Judæas Ranker,
hun følger paa dets Verdensvandring ud;
med det hun vejer Menneskenes Tanker,
og prøver Røsten, om den er af Gud. .
Hun billed-maler Kirkens Kor og Rude,
men om dens Indgang samler hun sin Hær,
og signer i dens Vievand sit Sværd,
og vinker ad de Søgende derude.
— Men glemmer hun, i Løn at bøje Knæ,
ja stormer Kirken, den hun skulde væрге,
og taarner Klipper op om Korsets Træ, —
da kjendes det, at Troen flytter Bjerge.

Retsvidenskaben.

Skjøndt ammet op i Sydens Marmorsale,
og vant at føre romersk Foldekast,
hun lærte Folkets Sæd og Folkets Tale,
og hegned Borg og Hytte lige fast.
Foruden Sværd, fra Tankens Dommerstol
imellem Mit og Dit hun Skjellct maaler,
og vejer Rettens Krav paa gyldne Skaaler,
til Tungen peger højt mod Retfærds Sol.
— Ved Lovens strænge Bogstav staar hun Vagt;
men stundum lægger hun sin Dommerdragt,
hun slipper Tavlen, griber Aandens Kjerte,
og peger tyst paa Loven i vort Hjerter.

Lægevidenskaben.

En Vingaardsmø med arbejdsvante Hænder,
som vander, binder op og solevender,
og holder Mulden reen om Livets Frø, —
dog midt i Fredens Dømt en Kampens Møl

Mod Sot og Syge drager hun i Dysten,
den Fenris baster hun med kløgtig Haand,
og henter Kræfter til sit Tryllebaand
fra Mark og Fjeld, ved Kilden, og ved Kysten.
Ja selv med Døden drøje Hug hun skifter,
og hærder Værget i dens egne Gifter.
— Men staar hun spørgende i Dødninghaven,
da planter Troen sine Kors paa Graven.

Filosofien.

Ad Tidens Strøm, hvis Kyster hun vil tegne,
hvis Løb hun forsker ud til mindste Sving,
hun styrer ind mod Livets dunkle Egne,
vil følge Strømmen til dens Kildespring.
Hun maaler Sjæledybets Katarakt,
i Mythens Urskov tør hun Lysning bryde,
ukjendte Slægters Tale maa hun tyde;
frem trænger hun ved Tankens egen Magt.
Alt hvad hun saa', maa hendes Viden tjene,
fra Hieroglyf, til Plante, Dyr og Stene.

Men, øjner hun, hvor Livets Kilder springe,
— hun møder dem, der foer paa Troens Vinge.

Naturvidenskaben.

Hun, vort Aarhundreds kjække Yndlings-Terne,
hun er den yngste blandt de Søstre fem;
opkiltet, rap tilfods hun iler frem,
her mod en Stjerneblomst, hist mod en Stjerne.
Og som de tusind Løv gav Stammen Hvælv,
og atter tusind Kroner tjælde Skoven,
af tusind Tegn hun sammenstaver Loven
for alt paa Jorden, for dens Vorden selv.
Med Damp til Ganger, Lyn til Sendebud,
hun fører Magtens Scepter som en Gud;
dog er det Skaberen, hvis Værk hun lover,
hans Dybder, hendes Fakkell lyser over!

Slutnings-Kor.

Her saa' vi gennem Kundskabs Glar.
Men hist, i Lys af andre Sole,
vi skal i Evighedens Skole
see Aandens Eenhed reen og klar;
og, løftet' over Jorde-Striden,

i al vor Tro, i al vor Viden
sec samme Stammes Tvilling-Green,
saa vist al Sandheds Gud er *en!*

Sverig-Norges Universiteter.

Tre Fyr i høje Nord er såt
til Værn mod Skjær og Taage,
de skal i Mulm og Vinternat
om unge Skuder vaage!
De lyse over Aandens Strand,
selv tændte fra det Høje,
for hver som vil og hver som kan
et Tankens Havdyb pløje.

Det ældste, fra ærværdigt Mos,
med store Navne glinser!
Det yngste har alt Ry og Røs
for gode, stærke Lindser!
Det tredje, rejst som Fjendebo,
men nær til Danmark bundet,
har med Tegner lagt Straalebro
tværs over Øresundet!

Og som naar Vintrens sidste Gys
for Vaarens Pust sig taber,
Fjeldfyrrer sætter nye Lys
i gammel Kandelaber, --